

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobce: **Triumph consulting, s. r. o.**, se sídlem Masarykovo náměstí 392/4, Hradec Králové, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. února 2016, č. j. KUKHK-6358/DS/2016/Er, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění :

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 30. 11. 2015, zn. P/1758/2015/OS1/Hej, č. j. MMHK/213534/2015, který uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“).

Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 8. 4. 2015 ve 14:07 hodin bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno na pozemní komunikaci naproti domu č.p. 684 na náměstí 5. května v Hradci Králové osobní motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz R 350, rz ..., jehož provozovatelem je žalobce, u kterého nebyl viditelně umístěný doklad o uhrazení parkovacího poplatku (neuhrazeno ani formou SMS) a ani nebyla viditelně umístěna parkovací karta a tím se tak dosud neustanovený řidič vozidla při účasti na provozu na pozemních komunikacích neřídil dopravní značkou "IP 25a - Zóna s dopravním omezením" s vyobrazenou dopravní značkou "IP 13c - Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou "E12 - Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty" a "E12 - PO-PÁ 8-18 hod SO 8-16 hod", čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

V první žalobní námitce žalobce uvedl, že zahájení řízení o správním deliktu předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobci jako provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil totožnost řidiče, který vozidlo řídil. Měl jím být pan L. Y.

Dle žalobce správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se totiž ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Oznámený řidič byl totiž cizincem bez povoleného pobytu v ČR, což správní orgán vyhodnotil tak, že nemusí oznámeného řidiče vůbec kontaktovat.

Povinností správního orgánu bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení. Oznámený řidič sice nemusel mít na území ČR povolen žádný druh pobytu, to ale neznamená, že bude mít z pohledu správních orgánů fakticky přestupkovou imunitu. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla včetně jeho bydliště a legitimně tak očekával, že správní orgán řidiče předvolá k podání vysvětlení, případně zahájí řízení o přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že osoba řidiče je správními orgány známa i z dalších řízení. Pokud ale správní orgány mínily rozhodovat na podkladě skutečností, které jim jsou známy z úřední činnosti, byly povinny konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou jim tyto skutečnosti známy. V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat.

Pokud měl správní orgán jakékoliv pochyby o vyjádření žalobce k osobě řidiče, byl povinen žalobce předvolat k podání vysvětlení a vyzvat jej k předložení dalších důkazů na podporu svého tvrzení. V návaznosti na takovou výzvu by pak žalobce správnímu orgánu předložil nájemní smlouvu uzavřenou mezi ním a panem Y., jejímž předmětem bylo dlouhodobé zapůjčení vozidla žalobce.

Žalobce legitimně předpokládal, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť nebyl ve věci dále kontaktován správním orgánem. Vyhotovení příkazu a tedy zahájení řízení o správním deliktu tak pro něj bylo překvapivé. V danou chvíli již žalobce nemohl předkládat žádné další důkazy na podporu svého

vyjádření, neboť zahájil-li správní orgán řízení o správním deliktu, nebylo již možné zahájit řízení o přestupku.

Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona. Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. K neúspěšnému doručení panu Y. mělo dle správního orgánu dojít o 3 měsíce dříve, v době posuzování daného případu tak již jmenovaný mohl být na dané adrese kontaktní.

Žalobce dále žalovanému vytknul, že potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Připomněl, že obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá pod pojem „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné v analogii s § 2 odst. 11 trestního řádu a s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích konat ústní jednání.

I pokud by ovšem správní orgán seznal, že není nezbytné ústní jednání nařizovat, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení. Pokud je rozhodnutí opřeno o důkaz, který byl proveden bez přítomnosti účastníka řízení, pak ten byl zkrácen na právu na spravedlivé řízení. Správní orgány tím porušily zásadu bezprostřednosti. Žalobce tedy měl právo být vyrozuměn o možnosti zúčastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu. Žalovaný sice dle žalobce vyhotovil dne 6. 8. 2015 vyrozumění, že žalobce má právo se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce ale nebyl k přítomnosti na prováděném dokazování předvolán.

V poslední žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Ani fotografie založené ve správním spise neprokazují skutečnost, že by řidič vozidla skutečně stál v působnosti uvedené dopravní značky, navíc v čase, kdy bylo parkování zpoplatněno. Čas spáchání údajného přestupku je přitom zřejmý pouze z úředního záznamu, který nemůže být použit k důkazu. Bylo by tedy nezbytné jednoznačně prokázat, že dané fotografie byly pořízeny v daný den a hodinu. Navíc jsou tyto fotografie velmi nekvalitní a není z nich zřejmé, že by za čelním sklem vozidla parkovací lístek skutečně nebyl. Nelze tedy tvrdit, že řidič vozidla parkovací lístek zakoupen neměl.

Nijak podložený, např. výpisem od provozovatele služby, není rovněž závěr žalovaného, že parkovací poplatek nebyl uhrazen ani formou SMS. Tato skutečnost opět vyplývá pouze z úředního záznamu, který k důkazu nelze užít.

Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

Ve vyjádření k žalobě žalovaný popsal podrobně průběh správního řízení. Osobu pana L. Y. označenou zástupcem žalobce jako osobu, která měla vozidlo žalobce v užívání ke dni spáchání deliktního jednání, vyhodnotil správní orgán prvního stupně jako „fiktivní“, neboť tato účelově sdělovaná osoba je mu známa z několika jiných obdobných případů. Správní orgán přiložil ke spisovému materiálu podklady (zejména sdělení Ministerstva vnitra ze dne 15. 5. 2015) o účelovosti uvedení této osoby, která byla z České republiky vyhoštěna a není v současné době v České republice hlášena k trvalému pobytu. S těmito závěry prvostupňového správního orgánu žalovaný plně souhlasil.

Žalovaný dále poukázal na fotodokumentaci založenou ve správním spise, z níž je dle jeho názoru jasně zjištěl den a čas spáchání přestupku. Ke splnění účelu řízení nebylo třeba nařizovat ústní jednání, neboť deliktní jednání žalobce bylo řádně zadokumentováno. O provedení dokazování mimo jednání byl žalobce ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu informován, o provedení důkazů byl dle § 18 odst. 1 téhož zákona sepsán protokol.

Žalovaný navrhl proto zamítnutí žaloby.

Žalobce zareagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž konstatoval, že dokazování mimo ústní jednání nikdy nebude k uplatnění práv účastníka řízení natolik vhodné, jako samotné ústní jednání. I kdyby se ovšem ztotožnil s názorem žalovaného, že konání dokazování mimo ústní jednání bylo dostatečné, jednoznačně odmítnul názor, že byl žalobce k účasti na dokazování předvolán a mohl se dokazování účastnit. Z písemnosti „Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí“ nijak nevyplyvá, že se žalobce mohl dokazování účastnit. Z oznámení plyne pouze to, že správní orgán ukončil dokazování a žalobce se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán zároveň uvedl, že v určitém termínu bude prováděno dokazování mimo ústní jednání. Žalobce ale nebyl nijak poučen o tom, že má právo se dokazování účastnit. Nadto, oznámení bylo matoucí, neboť správní orgán na jednu stranu tvrdil, že dokazování již ukončil, na druhou stranu tvrdil, že dokazování teprve provede. Žalobce tedy setrval názoru, že mu nebylo umožněno účastnit se dokazování a jeho práva tak byla krácena.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

Správní orgán prvního stupně obdržel dne 10. 6. 2015 od Městské policie Hradec Králové Oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Z příloženého úředního záznamu strážníků Městské policie Hradec Králové z téhož dne bylo lze zjistit, že k přestupku došlo dne 8. 4. 2015 v 14:07 hodin, kdy řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz R 350, registrační značky ..., zaparkoval v Hradci Králové na náměstí 5. května naproti domu čp. 684, v úseku platnosti dopravní značky "IP 25a - Zóna s dopravním omezením" s vyobrazenou dopravní značkou "IP 13c - Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou "E12 - Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty" a "E12 - PO-PÁ 8-18 hod SO 8-16 hod", přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn doklad o uhrazení parkovacího poplatku. Z úředního záznamu rovněž vyplynulo, že zasahující strážníci provedli lustraci na placení parkovného přes SMS, ovšem s negativním výsledkem. Strážníci zanechali za stěračem vozidla výzvu pro nepřítomného řidiče, ovšem ve stanovené lhůtě se nikdo nedostavil. Stejně tak nereagoval provozovatel vozidla (resp. jeho jednatel) na žádost o potřebné vysvětlení ze dne 20. 4. 2015 dle § 11 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (tato žádost je rovněž součástí správního spisu).

V reakci na to správní orgán prvního stupně dne 15. 6. 2015 zaslal žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Protože žalobce na výzvu ve stanovené lhůtě nijak nereagoval, správní orgán prvního stupně dne 8. 7. 2015 přestupek ze dne 8. 4. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dne 9. 7. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření obecného zmocněnce žalobce (společnosti FLEET Control, s. r. o.), že řidičem vozidla byl pan L. Y.

Téhož dne správní orgán prvního stupně vydal Příkaz, kterým žalobci za spáchání shora uvedených deliktů uložil pokutu 1 500,- Kč. Proti uvedenému Příkazu podal žalobce blanketní odpor. Správní orgán prvního stupně následně dne 6. 8. 2015 vydal Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Obsahem této písemnosti bylo i vyrozumění žalobce o tom, že ve stanoveném termínu bude ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání, tedy že budou čteny listinné důkazy ze spisového materiálu, které jsou podkladem pro vydání rozhodnutí. Seznámení s podklady se uskutečnilo dne 19. 8. 2015, žalobce se jej bez omluvy a uvedení důvodu nezúčastnil. O seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, jakož i o současně provedeném dokazování mimo jednání, byl sepsán protokol.

Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí. Proti němu podal žalobce odvolání, které k výzvě správního orgánu prvního stupně stručně doplnil tak, že obsahovalo dvě žalobní námitky. V první z nich uvedl, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání. Přitom žalobce měl zájem se účastnit dokazování, jehož provádění očekával právě v průběhu ústního jednání. Nenařízením ústního jednání tak byla jeho práva krácena. Druhá odvolací námitka spočívala v tvrzení, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, protože znal konkrétní osobu přestupce, s níž měl věc řešit jako přestupek. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Ve věci právního posouzení žalobních námitek krajský soud předesílá, že vychází ve věcech správního trestání z teze, podle níž: *„je třeba při přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím účastníka řízení na straně druhé. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2012 čj. 1 As 148/2011 – 52, bod 26).

Jako první považoval tedy krajský soud za vhodné projednat námitky, jež žalobce přednesl již v průběhu řízení před správními orgány.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se *„právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu,

případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Žalobci (poté co nereagoval na žádost Magistrátu města Hradec Králové o potřebné vysvětlení dle § 11 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii) byla taková bezvadná výzva zaslána, ten na ni ovšem ve stanovené lhůtě nijak nereagoval. Správní orgán měl tedy k dispozici pouze úřední záznam Městské policie Hradec Králové ze dne 10. 6. 2015, z něhož plynulo, že osoba přestupce zasahujícími strážníky zjištěna nebyla. Na zanechanou výzvu pro nepřítomného řidiče nikdo nereagoval.

Dle § 125h odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu obecní úřad s rozšířenou působností v takovém případě pokračuje v šetření přestupku. Krajský soud však nesouhlasí s názorem žalobce, že za situace, která v přezkoumávané věci nastala, tedy kdy na výzvu Městské policie Hradec Králové nepřítomnému řidiči vozidla, jakož i na žádost Magistrátu města Hradec Králové o podání vysvětlení adresovanou žalobci, nebylo reagováno a kdy žalobce totožnost řidiče vozidla, který se měl přestupku dopustit, správnímu orgánu k výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu ve stanovené lhůtě nesdělil, bylo povinností správního orgánu podnikat nějaké další kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla.

Za této situace se jeví logickým a správným následný postup správního orgánu prvního stupně, který odložil věc dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona.

O tom, že vozidlo měl v době deliktního jednání řídit L. Y. se správní orgán prvního stupně dozvěděl až následně. V té době již s ohledem na znění § 125g odst. 1 zákona o pozemních komunikacích přestupkové řízení s touto osobou zahájit nemohl. Výtky žalobce, že i za této situace se měl jmenovaného pokusit kontaktovat, jsou tak zcela bezpředmětné.

V podstatě obiter dictum tak krajský soud dodává, že správným shledává i závěr správního orgánu prvního stupně, kterým odůvodnil své rozhodnutí nepokoušet se vůbec o kontakt jmenované osoby. Svůj postup v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně objasnil, když konstatoval, že: *„K osobě pana L. Y. správní orgán uvádí, že tato osoba je společností FLEET Control, s.r.o., uváděna jako řidič u vícero obdobných případů, které jsou z úřední činnosti správnímu orgánu známy, a to nejen v rámci řízení přestupkového oddělení Magistrátu města Hradec Králové (č.j. P/1095/2015/OS1/Číž, P/826/2015/OS1/Mich, P/798/2015/OS1/Jad a P/2144/2015/OS1/Hej), ale i ze správních řízení okolních úřadů - např. Městského úřadu Trutnov vedené tyto spisy - 2014/1274/SPR-SR/KOG, 2015/820,1888,1918,2092,2505/SPR-SR/NOH, 2015/458/SPR-SR/KAM, 2015/1165,1701/SPR-SR/SCHZ, Magistrátu města Pardubic pod číslem jednacím OSA/P-3599/14-D, OSA/P-3846/14-D, OSA/P-3261/15-D a Městského úřadu Vrchlabí pod značkou PD/1103/2015/OD-Vr/Pa. Správní orgán konstatuje, že se s vysokou pravděpodobností jedná o další z několika v pořadí obstrukčních jednání zmocněnce - společnosti FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, Smetanovo nábřeží 327/14, 110 00 Praha 1 a takovýto účelový postup zmocněnce provozovatele správní orgán nemůže přijmout. Stejně obstrukční jednání s cílem vyhnout své klienty postihu za správní delikt daná společnost projevila i při sdělování zemřelých řidičů vozidel, při*

sdělování různých osob zahraničních řidičů a při sdělování, že všechna vozidla svých klientů řídil dokonce bratr jednatele uvedené společnosti pan P. K.

Pan L. Y. byl i správním orgánem pod č.j. P/826/2015/OS1/Hej předvolán k podání vysvětlení, kdy písemnost byla provozovatelem poštovních služeb vrácena z důvodu, že adresát nemá na uvedené adrese schránku. Vzhledem k tomu, že řidiče Liu Yuehui nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“

Není tedy pravdou, že by správní orgány skutečnosti, které jim byly známy z úřední činnosti, nijak nekonkretizovaly, naopak. Ve správním spise jsou pak založena shora citovaná sdělení Ministerstva vnitra ze dne 15. 5. 2015 a 18. 8. 2015, z nichž plyne, že jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2999. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místě pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručanky s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručanky je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvního stupně, adresátem byl jmenovaný na adrese Palackého 15, Praha 1. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.

S ohledem na shora uvedené shledává krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Krajský soud proto uzavírá, že s ohledem na shora uvedené informace o osobě pana L. Y., které měl správní orgán prvního stupně k dispozici, i vzhledem ke konkrétním zkušenostem, které nabyl při doručování písemností jmenovanému na adresu uvedenou žalobcem v jiných správních řízeních u něj vedených, nepochybil, pokud se v přezkoumávané věci o kontakt se jmenovaným nepokusil, a to i kdyby (s ohledem na shora uvedené) takový postup přicházel v úvahu. Stejně jako správní

orgány hodnotí s ohledem na shora uvedené rovněž krajský soud sdělení žalobce, že řidičem vozidla měl být pan L. Y., jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní a to v době nedlouho předcházející té, kdy přicházel v úvahu kontakt ze strany správního orgánu v přezkoumávané věci. Uvedený stav tak bylo možno považovat důvodně za aktuální. Správní orgán tedy v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nepostupoval.

Krajský soud proto uzavírá, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo s žalobcem zahájeno zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o silničním provozu.

V další námitce žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“*

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

V posuzované věci správní delikt spočíval v parkování vozidla bez uhrazeného poplatku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán prvního stupně rozhodoval zejména na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, úředního záznamu Městské policie Hradec Králové ze dne 10. 6. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace opatřené zasahujícími strážníky.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jím uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

S danou žalobní námitkou úzce souvisí tvrzení žalobce, že pokud prvostupňový správní orgán prováděl dokazování mimo jednání, postupoval v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu, čímž žalobci znemožnil, aby se provedení těchto důkazů mohl zúčastnit. V žalobě žalobce konstatoval, že žalovaný sice dne 6. 8. 2015 vyhotovil vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ale žalobce k přítomnosti na prováděném dokazování nepředvolal. V replice k vyjádření žalovaného toto své tvrzení poněkud korigoval, když uvedl, že z oznámení plyne pouze to, že správní orgán ukončil dokazování a žalobce se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán sice zároveň uvedl, že v určitém termínu bude prováděno dokazování mimo ústní jednání, ale žalobce nebyl nijak poučen o tom, že má právo se dokazování účastnit. Nadto, oznámení mělo být pro žalobce matoucí, neboť správní orgán na jednu stranu tvrdil, že dokazování již ukončil, na druhou stranu tvrdil, že dokazování teprve provede.

Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že prvoinstanční správní orgán dne 6. 8. 2015 vyhotovil a zástupci žalobce následně doručil „Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí“.

Obsahem tohoto úkonu bylo nejprve oznámení správního orgánu o ukončení dokazování a žalobci byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Dále bylo stanoveno kdy a kde tak může žalobce učinit. Následně ovšem správní orgán pokračoval vyrozuměním žalobce o tom, že v tomto termínu a na daném místě bude ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání, konkrétně že budou čteny listinné důkazy ze spisového materiálu č. j. P/1758/2015/OS1/Hej, jež jsou podklady pro vydání rozhodnutí.

Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci o provádění důkazů mimo ústní jednání vždy vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Krajský soud považuje shora uvedený způsob, kterým byl žalobce vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání, za zcela souladný se shora citovaným požadavkem zákona. Z dikce citovaného zákonného ustanovení plyne, že o provádění důkazů mimo odvolací řízení musí být účastník vyrozuměn, nikoliv, že by k tomuto úkonu musel být účastník předvolán (k tomu srovnej ustanovení § 59 správního řádu). Je to logické. Účastnit se provádění důkazů mimo odvolací řízení je totiž právem účastníka řízení, nikoliv jeho povinností. Osobní účast účastníka řízení při tomto úkonu zpravidla nutná není. Stejně tak nebylo povinností správního orgánu, aby součástí vyrozumění žalobce o termínu a rozsahu provádění dokazování mimo ústní jednání učinil výslovně poučení žalobce o tom, že se může tohoto úkonu zúčastnit. Takový požadavek jde nad rámec zákonné povinnosti správního orgánu dle § 51 odst. 2 správního řádu. Navíc dle krajského soudu nemůže být pochyb o tom, že žalobci coby adresátovi „Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí“ ze dne 6. 8. 2015 musela být tato skutečnost zcela zřejmá. Z obsahu uvedeného vyrozumění totiž plyne, že dne 19. 8. 2015 v 8:30 hodin v určené místnosti má žalobce možnost se nejenom seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, ale v tutéž dobu bude rovněž prováděno dokazování mimo ústní jednání. Na tom krajský soud nespátňuje nejenom nic nejasného, ale ani matoucího. Správní orgán neinformoval žalobce o tom, že dokazování je již ukončeno, ale naopak o tom, že ještě před jeho ukončením má možnost se vyjádřit k podkladům (stejně jako se účastnit provedení důkazů správním orgánem specifikovaných mimo ústní jednání). Ostatně smyslem seznámení se účastníka řízení s podklady před vydáním rozhodnutím je mimo jiné právě to, dát účastníkovi možnost navrhnout ještě provedení důkazů dalších, považuje-li to za nutné či potřebné k objasnění skutkového a právního stavu věci.

Pokud by si žalobce řádně střežil svá práva, mohl se uvedených úkonů správního orgánu zúčastnit. Jestliže tak bez omluvy neučinil, nabývá posuzovaná žalobní námitka pachut' účelovosti. Pro úplnost krajský soud dodává, že o provedení důkazů mimo ústní jednání byl správním orgánem dne 19. 8. 2015 sepsán řádný protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Dle krajského soudu tedy postupoval správní orgán zcela v souladu jak s ustanovením § 51 odst. 2, tak s ustanovením § 36 odst. 3

správního řádu. Nedošlo tedy ani k porušení zásady bezprostřednosti, ani k porušení práva na spravedlivé řízení, jak namítal žalobce.

Jak už uvedl krajský soud shora, všechny zbývající žalobní námitky (a dlužno zdůraznit, že se jedná o námitky týkající se skutkového stavu věci) vznesl žalobce až v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného. V průběhu správního řízení tyto námitky neuplatnil.

V souvislosti s tím krajský soud konstatuje, že dle jeho názoru je soud ve správním soudnictví v řízení o žalobě ve věcech správního trestání povinen se zabývat pouze takovými nově uplatněnými tvrzeními o zpochybnění skutkového stavu, která prokazují, že správní orgán v řízení porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nebyly v době vydání rozhodnutí důvodné pochybnosti, a provést pouze takové důkazy, které žalobce nemohl objektivně navrhnout v řízení před správními orgány (na podporu tohoto svého právního závěru odkazuje např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014- 43 nebo ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009-79).

V přezkoumávané věci pak dle přesvědčení krajského soudu mohl žalobce všechny zbývající námitky vznést již ve správním řízení, kde k tomu měl dostatečný prostor. Krajský soud k této pasivitě nezjistil žádné odůvodněné příčiny, které by byly způsobily vést žalobce k tomu, aby námitky nemohl vznést právě již v průběhu správního řízení.

Přestože by se tedy krajský soud nemusel těmito žalobními námitkami vůbec zabývat, považuje za vhodné tak učinit, byť v podstatě obiter dictum. Činí tak zejména proto, že z obsahu předloženého správního spisu, jakož i obsahu žalovaného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, lze dospět ke spolehlivým závěrům, že ani žádná ze zbývajících žalobních námitek není důvodná.

Jejich podstatou bylo tvrzení, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla parkoval v působnosti předmětné dopravní značky, resp. že by tam parkoval v době, kdy byl povinen platit parkovné, resp. že neměl zakoupen parkovací lístek a dopouštěl se tak přestupku (v podrobnostech viz bod II. tohoto rozsudku – Obsah žaloby).

Předně neobstojí názor žalobce, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku však postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37, ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48, nebo ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 152/2014-30).

Nelze rovněž souhlasit s tvrzením žalobce, že skutkový stav věci byl prokázán pouze úředním záznamem Městské policie Hradec Králové ze dne 10. 6. 2015.

Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný dospěl ke svým závěrům i na základě dalších důkazů, z těch podstatných lze zmínit např. výzvu pro nepřítomného řidiče ze dne 8. 4. 2015 a fotodokumentaci pořízenou zasahujícími strážníky. Z obsahu těchto podkladů lze považovat za prokázané, na kterém místě vozidlo žalobce parkovalo (v Hradci Králové na náměstí 5. května naproti domu čp. 684) a že se tak stalo v době, kdy bylo povinností platit parkovné (8. 4. 2015 v 14:07 hodin). Krajský soud nemůže souhlasit s žalobcem, že by předmětná fotodokumentace byla natolik nekvalitní, že by neumožnila zřetelný náhled přes čelní sklo na palubní desku. Naopak. Zejména z fotografie na čl. 5 správního spisu vlevo nahoře je zřejmé, že na palubní desce se parkovací lístek nenachází.

V souvislosti s tím žalobce dále namítl, že z uvedených fotografií není nijak viditelné, že by řidič parkoval v působnosti dopravní značky "IP 25a - Zóna s dopravním omezením".

Z výrokové části napadeného rozhodnutí se podává, že řidič vozidla porušil dopravní značku "IP 25a - Zóna s dopravním omezením" s vyobrazenou dopravní značkou "IP 13c - Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou "E12 - Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty" a "E12 - PO-PÁ 8-18 hod SO 8-16 hod". Z povahy dopravní značky IP 25a (vymezující zónu s dopravním omezením) je zřejmé, že tyto dopravní značky (včetně dodatkových tabulek) jsou umísťovány na okraje těchto zón. Ty bývají mnohdy poměrně rozsáhlé, mohou zahrnovat i několik ulic či náměstí. Těžko si tedy lze představit, že by na snímcích pořizovaných policisty či strážníky vždy mohlo být současně zachyceno vozidlo bez zaplaceného parkovacího lístku a zmíněná dopravní značka s dodatkovými tabulkami. To je zcela nereálné. V souvislosti s tím ovšem krajský soud považuje za podstatné, že žalobce nikdy nezpochybil, že jeho vozidlo bylo zaparkováno na náměstí 5. května v Hradci Králové. V Hradci Králové je přitom všeobecně známou skutečností, že na tomto náměstí tvořícím jedno z historických center města, není parkování bezplatné, ale že celý prostor tohoto náměstí (včetně přilehlých ulic) představuje zónu dopravního omezení ve smyslu shora citované dopravní značky a dodatkových tabulek, tedy že v uvedených časech je parkování na tomto náměstí zpoplatněno. Tento údaj je ostatně veřejně dostupný např. na stránkách <http://www.hradeckralove.org/hradec-kralove/pasport-pozemnich-komunikaci>.

Pokud jde o den, kdy byly fotografie založené ve správním spise pořízeny, tak datum je vyznačeno přímo na těchto fotografiích. Přesný čas jejich pořízení s přesností na minuty je patrný nejen z úředního záznamu ze dne 10. 6. 2015, ale i z obsahu výzvy pro nepřítomného řidiče ze dne 8. 4. 2015.

Skutečnost, že řidič zaparkovaného vozidla nezaplatil parkovné ani formou SMS, má krajský soud za prokázanou obsahem úředního záznamu ze dne 10. 6. 2015, z něhož plyne, že zasahující strážníci provedli lustraci na placení přes SMS a to s negativním výsledkem. Krajský soud dodává, že za situace, kdy žalobce uvedenou námitku nevznesl před zahájením správního řízení, ani v celém jeho průběhu, neměl správní orgán důvod, aby skutečnost, že parkovné nebylo zaplacené přes SMS, nepovažoval za spolehlivě prokázanou. Neměl tedy rovněž důvod provádět v tomto směru další dokazování.

S ohledem na shora uvedené neshledal krajský soud žádnou ze žalobních námitek opodstatněnou, a musel proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. březen 2017

JUDr. Jan Rutsch v.r.
předseda senátu